

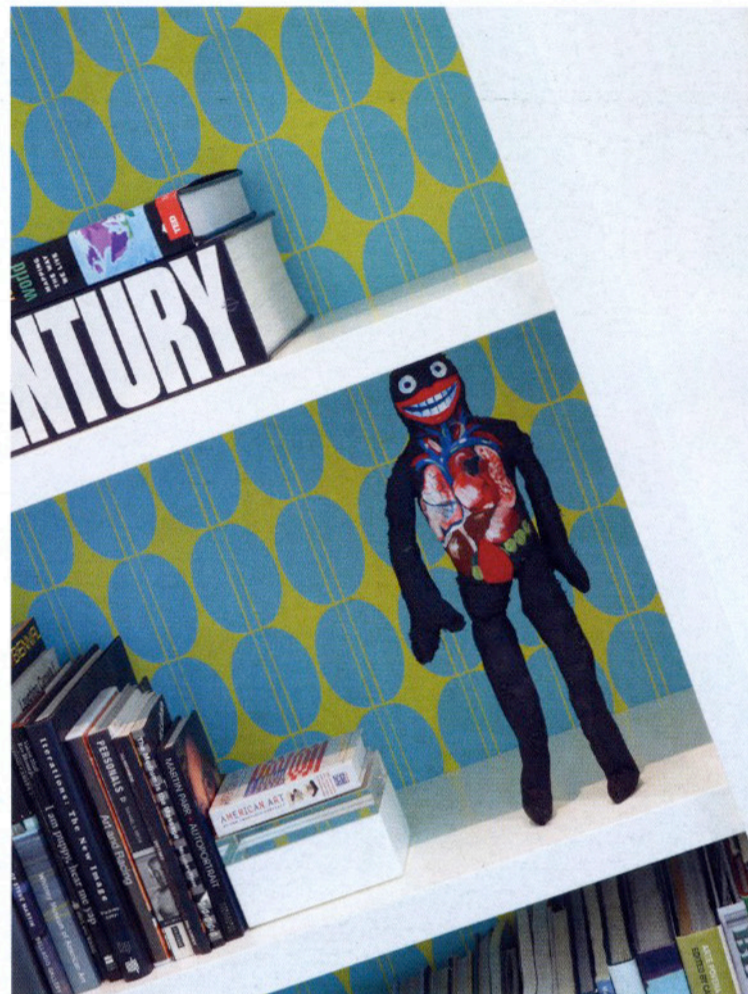
LET'S GO WILD

Larger than life, dat is dit herenhuis in de New Yorkse wijk TriBeCa. De zes etages, bijna 1500 vierkante meter, zijn van boven tot beneden gevuld met kleur en kunst. De levensvreugde spat ervan af. Ghislaine Viñas ontwierp het spectaculaire interieur. 'Het is geen hogere wiskunde, gewoon een instinctief soort lol.'

Productie **Tripod Agency** Fotografie **Eric Laignel** Tekst **Ian Phillips**

Op het dak van het gebouw werd een terras aangelegd. Inclusief indrukwekkend uitzicht over de skyline van New York.

EÉN MUUR HANGT VOL MET ROMMELMARKTBORDJES, 'OOK OERLELIJKE'

Boven (v.l.n.r.) Een serie tegen de muur gespijkerde borden, door Ghislaine Viñas bij elkaar gesprokkeld op rommelmarkten en veilingen. • De pop in de boekenkast kregen de bewoners van Jeffrey Hargrave, een bevriend kunstenaar. 'Hij is van Afrikaans-Amerikaanse afkomst: zijn werk heeft vaak te maken met rassenverschillen.' • Het daybed is een eigen ontwerp, de wandlamp werd ontworpen door Jaime Hayon voor Bisazza. **Onder** Benjamin Noriega-Ortiz en Steven Wine ontwierpen de verenlamp, de zelf ontworpen boekenkast werd deels beplakt met behang van Studio Printworks. Het kleed komt van Aronson's Floor Covering, de fauteuils werden bekleed met Elitis-stof.

HET WONDERBAARLIJKE GLAZEN KEUKENDAK LAAT HET NEONGEEL NOG MOOIER UITKOMEN

Het huis heeft zijn eigen sauna, gevestigd op de tweede etage. **Onder** Het kleurenpalet in de keuken werd geïnspireerd op een schilderij van Lisa Ruyter, dat in dezelfde ruimte hangt. De tafel, een mix van metaal en Corian, is gemaakt in samenwerking met UM Project, stoelen Windsor zijn van Mabeo Furniture, de lampen van Hivemindesign.

DE GESCHILDERDE LIJN IN DE SLAAPKAMER KOMT TERUG IN DE BADKAMER

Boven (v.l.n.r.) Ghislaine Viñas ontwierp de zwarte meubels – een mix van vintage en nieuwe exemplaren – in samenwerking met UN Project. Zij tekenden ook voor het krukje met groene voetjes. • Lamp Softy is een ontwerp van Laurens van Wieringen, Piero Lissoni en Carlo Tamborini ontwierpen de Pop Duo-armchair voor Kartell, foto Untitled is van John Schabel. • Malcolm Hill, ook verantwoordelijk voor de etalages van Barneys, maakte de plafondschildering, de badkuip is van FTF Design Studio, de lamp is vintage, de foto van Jill Greenberg. **Onder** Zwart-wit gestreept behang in een van de gastenkamers vormt een sterk visueel statement. Schilderij Scene No. 11 is van Minako Abe, tafellamp Dome van Todd Bracher.

De eerste en laatste twee treden van elke trap verraden het kleurenpalet op die verdieping. Antonio Citterio ontwierp de gele bank, de sidetable is een eigen ontwerp, Jason Rogenes maakte de gigantische witte sculptuur.

HET PAKHUIS VAN ZES VERDIEPINGEN IS RADICAAL OPENGEBROKEN

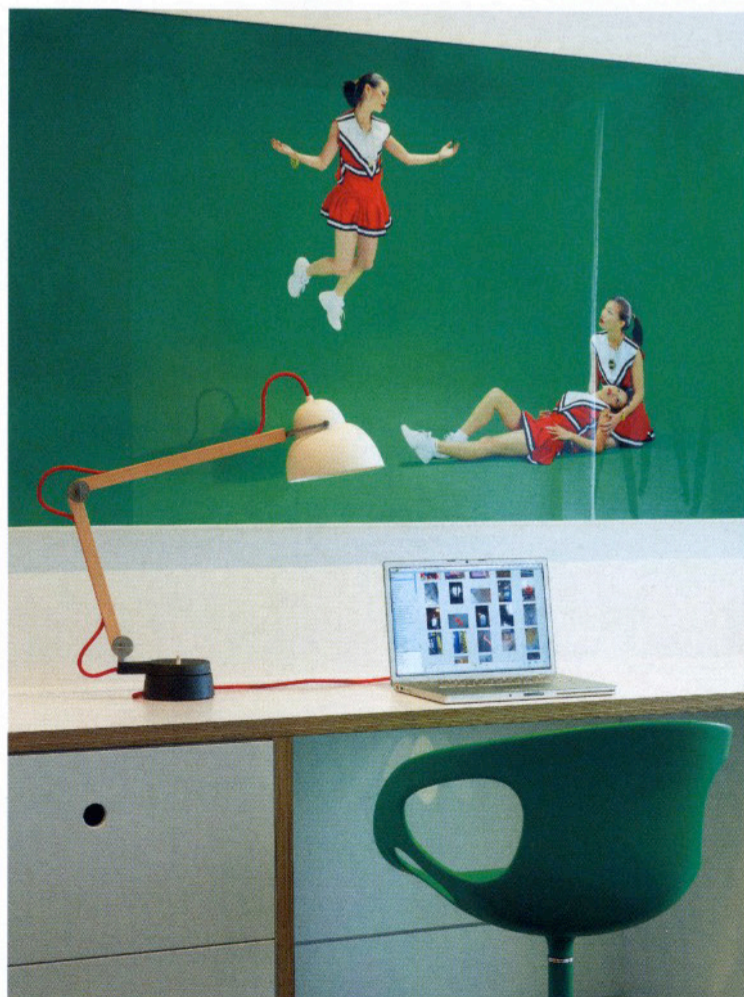
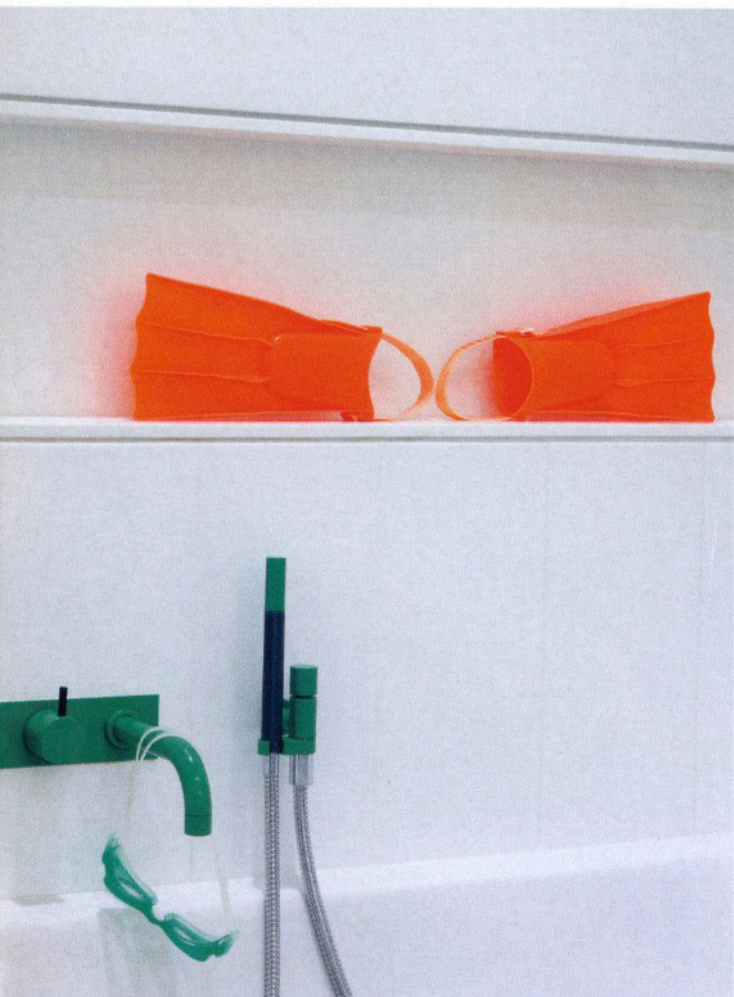

143 EH&I JUNI '11

142 EH&I JUNI '11

interieur

‘DOORDAT HET BUITEN NIET TE VEEL OPVALT, KONDEN WE BINNEN KNALLEN’

Boven (v.l.n.r.) Kranenserie A/S werd ontworpen door Arne Jacobsen voor Vola. • Het bureau is een eigen ontwerp, stoel Rin werd bedacht door Hiromichi Konno voor Fritz Hansen, de Wästberg-lamp is van Ilse Crawford. Foto Untitled (Three Cheerleaders) werd gemaakt door Luis Gispert. • Lite Brite Neon maakte de wolkenlamp in de kinderbadkamer. Onder Een Andrew Martin-print met daarop een Andy Warhol-afbeelding van Elvis werd gebruikt om rolgordijnen van te maken.

Mark Mulroney maakte de muurschildering, de boomstronken zijn nachttafeltjes van West Elm. Tafellamp Softy, een ontwerp van Laurens van Wieringen, werd gemaakt van vinyl. Onder De tweeling slaapt in identieke ledikanten, aan weerszijden van de golf die Mulroney op de muur schilderde.

De kunstwerken in de masterbedroom zijn van Alyson Shutz, de Solis Suspension Lights van Pablo Designs en de kussens van West Elm. De vintage nachtkastjes werden zilver gespoten. **Linksonder** Schilderij Elena, Schoolgirl is van de hand van Julian Opie, Rachel O'Neill ontwierp de hanglamp, Viñas de de eettafel en stoelen. **Rechtsonder** De bank in de woonkamer is van Niedermaier, de kussens komen van Bev Hisey, de robot is van Seletti en de kroonluchter van Suzan Etkin. Julian Opie ontwierp de wandpanelen, de salontafel is een eigen ontwerp, gemaakt in samenwerking met UM Project.

‘IK HOUD VAN MOOI, MAAR KAN NIETS MET KWETSBARE SPULLEN’

Vraag de in New York wonende interieurontwerper Ghislaine Viñas waarom ze van kleur houdt en ze zegt dat ze het niet weet. ‘Het hoort er gewoon bij.’ Volgens haar erfde ze een bepaalde roekeloosheid van haar moeder. Ze herinnert zich dat ze als kind totaal ondersteboven was van een doos potloden. ‘Ik dweepte met kleurboeken.’ Als decorateur heeft ze nooit veel om beige en bruin gegeven. Ze vindt het ook moeilijk te begrijpen dat iemand huiverig zou zijn voor felle tinten. ‘Ik vind het eng om door een bos te lopen en te worden aangevallen door een beer. Maar bang voor kleur? Dat snap ik niet. Ik word er juist blij van.’

Levendige kleuren spelen onmiskenbaar een grote rol in dit recente project: een lekker uitzinnig herenhuis in de New Yorkse wijk TriBeCa van zes etages en met een indrukwekkende 1440 vierkante meter woonoppervlak. De hal is behangen met een oranje fleur-de-lys-motief, de muren van de kinderspeelkamer kregen twee knaloranje banen, het speleiland in de keuken is eidooriegeel en

in de bibliotheek staan twee schapen die op het grasgroene kleed lijken te grazen.

Het huis behoort toe aan projectontwikkelaar JC Keeler en zijn vrouw Paige West, die galerie Mixed Greens in Chelsea runt én hun kunstcollectie bestiert, een slordige 3500 werken groot. Keeler en West woonden eerst in een herenhuis in de West Village, maar toen er kinderen kwamen, raakten ze het constant op- en afrennen van de trappen beu. Ze hebben drie zoons: Charlie van 5 en tweeling Jack en Fred van 3.

Volgens Keeler biedt hun nieuwe onderkomen ‘de voordelen van een loft, gecombineerd met die van een herenhuis’. Ook nu hebben ze weer een heel pand tot hun beschikking, maar deze keer met een groter oppervlak per verdieping (bijna 300 vierkante meter) en een lift om zich tussen al die etages te verplaatsen. Oorspronkelijk stond op deze plek een bouwvallig pakhuis uit 1915. Keeler transformeerde het met de hulp van zijn zakenpartner, architect Pete Guthrie. Van het oorspronkelijke gebouw bleef weinig overeind: driekwart van de dwarsbalken en drie bakstenen buitenmuren, de rest is nieuw. Daarnaast voegden ze een penthouse toe op het dak, met daar weer bovenop een daktuin. Het pand zelf werd gesplitst: de twee onderste verdiepingen zijn gastenvertrekken, op de bovenste vier woont het gezin. Hoewel de oude gevel is vervangen door arduin uit Keelers geboortestreek, de Catskill Mountains, werd de gevelindeling wat ramen betreft gehandhaafd. ‘Vanaf de straat moest het niet te veel opvallen,’ vertelt Guthrie. ‘Met het idee erachter dat als de architectuur buiten ingetogen bleef er binnen echt geknald kon worden.’

High-brow, low-brow

Dit herenhuis is het zevende project dat Viñas en West samen uitvoerden. ‘We denken precies hetzelfde,’ zegt West. ‘Ik wil nooit meer met iemand anders werken. We zijn zo close dat we zelfs elkaars zinnen afmaken.’ De in Nederland geboren en in Zuid-Afrika opgegroeide Viñas benadrukt dat het ontwerpproces natuurlijk verloopt. ‘Het gaat heel spontaan. Het is geen hogere wiskunde, maar gewoon een instinctief

soort lol,’ zegt ze. West: ‘Ghislaine begrijpt mijn high-brow, low-brow aanpak. Ik houd van mooie dingen, maar tegelijkertijd – ik heb nu eenmaal drie jonge jongens – kan ik niets met kwetsbare spullen. Ghislaine snapt dat en is in staat om het er spectaculair en over the top uit te laten zien, terwijl het toch leefbaar blijft en schier onmogelijk is om te vernielen.’ Goed voorbeeld: een van de trappen is bekleed met vinyl.

De inspiratie voor dit interieur komt uit talrijke bronnen. De boekenkast op de bovenste etage is bijvoorbeeld gemaakt van onbehandeld hout, als ode aan Wests Scandinavische wortels. Als inspiratie voor haar werkkamer toonde West een foto van een parkiet die ze uit een blad had gescheurd. ‘Hij is helderblauw en geel en pluizig en prachtig, zei ik tegen Ghislaine. Zo wil ik dat de kamer wordt.’ In reactie daarop kwam Viñas met een grote plafondlamp bekleed met felblauwe veren. In de woonkamer legde ze een kleed neer met een motief van gele sneeuwvlokken en voile, als knipoog naar het feit dat Keeler en West trouwden in skioord Aspen.

Grappige details

Door het hele huis heen zijn grappige details te bespeuren. Op een muur tegenover de boekenkast hangt een installatie gemaakt van dennen voor modelspoorbanen. In de keuken is een wand bedekt met honderden borden van de rommelmarkt, opgehangen in grote cirkels. ‘Er zitten een paar oerlelijke exemplaren tussen,’ zegt Viñas. ‘Ik vind het heerlijk om afschuwelijke spullen te scoren.’ De stoelen in de eetkamer zijn versierd met foto’s van de lievelingsgerechten van het gezin: sushi, spaghetti en ijs met hagelslag. Gezien Wests beroep is het niet verwonderlijk dat kunst een grote rol speelt in het huis. Het enige stuk waarvan ze van tevoren zeker wist dat het in haar nieuwe huis zou komen, was het levendige rood-gele schilderij Hoodlum van de Amerikaanse Lisa Ruyter. ‘Het is fris en lekker en vertegenwoordigt zo ongeveer wat ik wilde met dit huis,’ stelt West. Voor de slaapkamer van de tweeling huurde ze een van de kunstenaars uit haar eigen Mixed Greens-

stal in: Mark Mulrone, die een muurschildering maakte. In het trappenhuis zette ze een sculptuur van schuimplastic neer, gemaakt door Jason Rogenes. Bij de bank hangt een rond papiersnijwerk van Simon Periton, dat West grappend ‘onze grote onderzetter’ noemt.

De invloed van Keeler is vooral buiten voelbaar, waar hij zorgde voor een twaalf meter hoge klimwand. Viñas koos voor neongroen, waardoor de muur prima past bij het interieur. Keeler begon twintig jaar geleden met klimmen in Colorado en volgens West ‘kan hij niet langs een muur lopen zonder te bedenken hoe die het best van klimgrepen kan worden voorzien’. Binnen liet hij West en Viñas min of meer begaan. ‘Ze doen toch wel wat ze willen. Als ze ergens niet helemaal uitkomen, krijg ik vaak het laatste woord. Doorgaans weten ze heel goed wat ze willen, en ik sta achter hun stijl. Zij runnen de show.’ ■

